ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ЦК ЛКСМ УКРАЇНИ
ДЛЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

ISSN 0132-3288

МАЛЯТКО

4
КВІТЕНЬ
1989





ДРУЗІ

Вірш Валентини БОНДАРЕНКО

Вже весною степ запах.
Тягне скибу трактор.
Ходить ланом чорний птах.
Впізнаєте? Грак то!
Він крокує по землі,
Їсть личинок на ріллі,
А вночі сидить на плузі,
Бо і грак і трактор —
Друзі.

ПУХОВИЧКА

Вірш Станіслава ШАПОВАЛОВА

Ой виткала річка
На світанні рано
Хусту-пуховичку
З білого туману.
У берізі вишня
На вітрах тремтіла,
Хуста-пуховичка
Вишні плечі вкрила.

КІТ ВАСЬКО

Написав Володимир БОНЧ-БРУЄВИЧ

— А в тебе є кіт?— запитав Володимир Ілліч мою доньку Лелю, гуляючи в саду нашої дачі, куди він приїхав погостювати й відпочити.

— Є! Васько. Ми його звемо Василем Івановичем... А ось він!

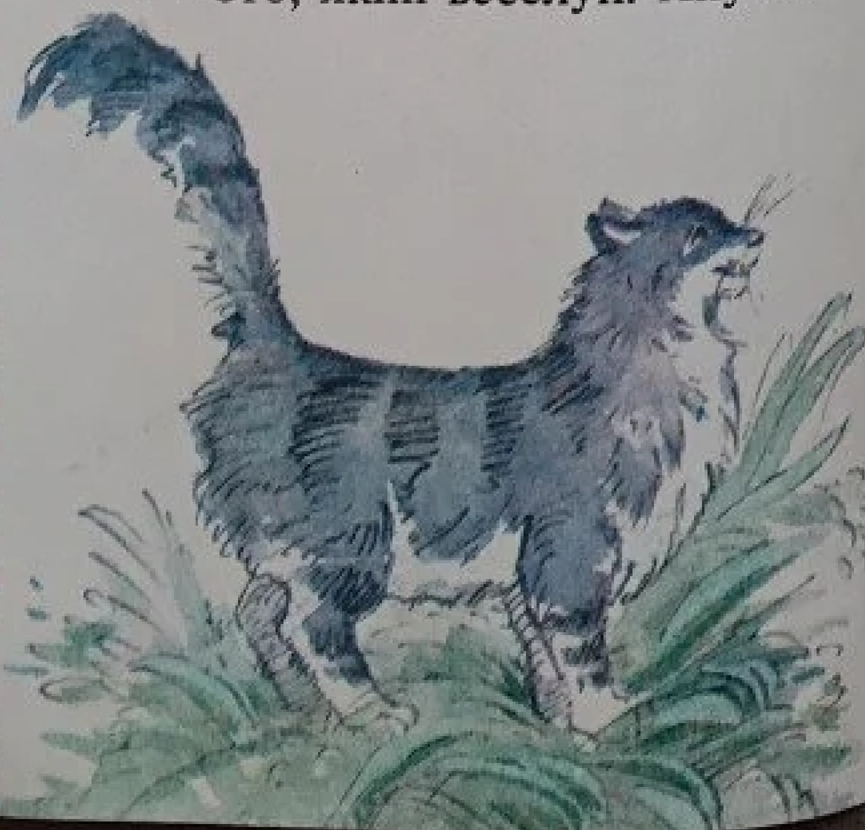
— Який поважний кіт!— вигукнув Володимир Ілліч.— І, мабуть, неабиякий лінюх.

— Що ви, Володимире Іллічу!— стала Леля на захист своєму улюбленцеві.— Він чудово ловить мишей.

— Ну, це його прямий обов'язок... Подивимось, чи вміє він фокуси показувати.

І Володимир Ілліч підхопив кота на руки, полоскотав його під шийкою, почухав між вухами, погладив... Васько був дуже задоволений: зразу ж почав ніжно кусати Володимира Ілліча за палець, і, лежачи на спині, намагався відбиватися задніми лапками.

— Ого, який веселун! Ану покажи, як ти вмієш стрибати!— сказав Володимир Ілліч. Він опустив кота на землю й тут-таки поставив перед ним руки колесом:— Стрибай! Стрибай!.. Васю, Васильку, стрибай...





Кіт розгубився. А Володимир Ілліч підводив руки ближче й ближче до мордочки Василя Івановича.

— Ну, стрибай!— Він легенько підштовхнув кота ззаду й тієї ж миті знов поставив перед ним руки колесом, зчеплені в пальцях. Кіт знехотя підвівся, згорбився, ніби роблячи послугу, м'яко й незграбно стрибнув і перескочив через руки Володимира Ілліча. Володимир Ілліч знов підставив руки. Василько охочіше і швидше перестрибнув ще раз. А руки кільцем знов були перед ним. Кіт стрибав частіше й частіше, швидше й швидше і нарешті перестрибнув вельми спритно, розпустив хвіст, метнувся прожогом до будинку, заліз під ганок і став відтіля хитро визирати...

— Ох ти шалапут, ох ти розбійник!— казав Володимир Ілліч.— Набридло! Втік!.. Молодець! Гарно стрибнув! Ученим будеш... Лелю, дай-но йому молочка. Він цілком заслужив гарного сніданку.

Малюнки Ірини ОСТРОМЕНСЬКОЇ

Цей віночок віршів надіслали до «Малятка» поети із нашого славного степового краю — Кіровоградщини. Щедра це земля, врожайна і пісенна.

РІКА ІНГУЛ

Вірш Євгена ЖЕЛЄЗНЯКОВА

Між камінням, у долині,
Котять хвилі сині-сині,
Поспіша Інгул вперед
Крізь високий очерет.
Хоч мала й негомінка
Наша степова ріка,
Та купає нас, малят,
І качат, і гусенят.

ЖУРАВЛЯТКО

Вірш Тамари ЖУРБИ

Відлітали журавлі
В ірій з рідної землі.
Та лишилось журавлятко
Серед поля на ріллі.
Вже вечірній туманець
Покотив з кінця в кінець.
— Не журися, журавлятку,—
Тихо видихнув вітрець.—
Сядеш в мене на крилі —
Та й полинемо в імлі
Доганяти журавлиний
Ключ із рідної землі.

НА МОРІЖОК

Вірш Євгена ЖЕЛЄЗНЯКОВА

Сто дівчат і сто хлоп'ят,
Як табун горобенят,
Вилітають на лужок.
Кажуть люди: «Дитсадок
Вивів всіх своїх діток
На зелений моріжок».

БАБУНИНА НАУКА

Вірш Володимира ВАКУЛИЧА

Ціле літо бабуня навчала,
Щоб Мар'янка сама визначала,
Де ростуть кропива і чебрець,
Де жовтіє у лузі жовтець,
Де гіркезний і буйний полин,
Де корівці на пашу люпин,
А де чорний отруйний паслін.

МАЛЕ ЩЕНЯ

Вірш Петра СЕЛЕЦЬКОГО

Живе у нашому дворі
Мале руде щеня
І геть усіх, усіх котів
Із двору проганя!
Забіг сусідський пес — та:
«Гав!» —
І так щеня злякав,
Що потім я його півдня
У бур'янах шукав.

КРАСУНЯ-ВОЛОШКА

Вірш Тамари ЖУРБИ

На голівці волошиній
Приліпився бантик синій,
А по синяві — горошку! —
Ну й красуня в нас волошка!

Намалювала Ніна ДЕНИСОВА



Малюнок Наталі ЖУРАКІВСЬКОЇ

Написав Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ

Пустотливий дощик

Дощик був на святі, де на бубоні грав дід Грім. І так той Дощик розвеселився, розпустувався, що не міг спинитися ні в полі, ні на городі, ні в саду.
Підбіг до зайчикової хатки — туп-туп.
Підбіг до лисиччиної хатки та в шибочку стук-стук.
Підбіг до Оленчиної хати, почав дівчинку надвір викликати:
— Ходімо, Оленко, до берізки!
— Боюся — змокнуть мої кіски.
— Хіба це страшно?
— Мабуть...
— Коли змокнуть — підростуть!
— А я змокну теж.
— І ти підростеш.
Вибігла Оленка на Дощик. Він зелене листя полоще, умиває квіти й травичку, викликає з хати лисичку-сестричку та зайчика-побігайчика:
— Давайте затанцюємо танчика!

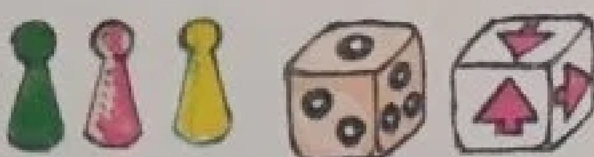
КАЗКА ЗА КАЗКОЮ

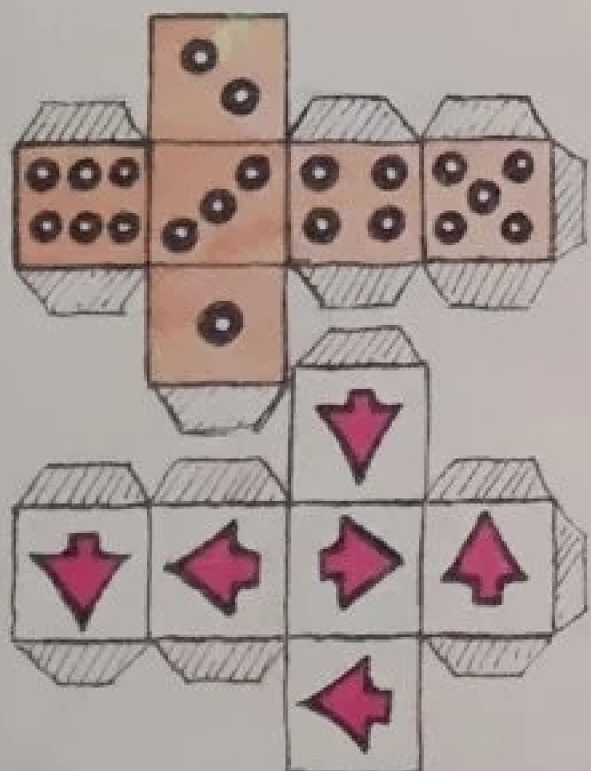
Як звуть героя цієї казки?

Малюнок Ларисн Пуханової

Космічна подорож







Мандрувати можна удвох чи втрьох. Кожен ставить свою фішку на старт і, по черзі підкидаючи кубик із кружечками, визначає, скільки ходів має зробити. Під час гри не забувайте про дорожні знаки. Що вони означають, розтлумачується в рамочці. Через обов'язкову технічну зупинку перелітати не дозволяється, якщо навіть ходів випало більше. Зупинившись на ній, визначте, в який бік мандрувати далі, підкинувши кубик із стрілочками.

Гра Жанни ПОКУЛИТИ

СТАРТ

ФІНІШ

Перемагає той, хто першим досягне фінішу.

ДОРОЖНІ ЗНАКИ

- дає право підкинути кубик ще раз поза чергою.
- двічі поступаєшся чергою підкидати кубик.
- робиш один хід назад.
- обов'язкова технічна зупинка.

У багатьох наших казках можна зустріти веселого й безтурботного парубка Іванка. Подеколи його навіть за дурника мають. Але то в Іванка ніби маска така, щоб легше було перемагати панську кривду. Майже кожен народ вигадав собі такого казкового героя, що і в воді не тоне, і в огні не горить. У болгар це Хитрий Петр, а у вірменів Пил-Пугі, у французів Полішинель, а в узбеків Насреддін...



Лови вітра в полі

Жив собі Іванко. Якось пішов він роботи шукати. Іде й вигукує: «Кому тесля потрібен? Кому тесля потрібен?» А пані почула з вікна та й питає:
— А що ти робити вмієш?
— Що загадаєте: і дров нарубаю, і колесо до брички злагоджу, і граблі витешу.
— То набий мені обручі на діжку.
— Гаразд,— каже Іванко,— наб'ю.
А сам думає: «Усі знають, що пані скупа як сто чортів. Ти їй зробиш роботу, а вона й копійки не дасть». То він узяв діжку, порубав на дрівця та й пішов собі.
А пан як дізнався, вихопився на коня та Іванкові навздогін. Іванко ще здаля побачив пана, підбіг під дуба, став та й ніби тримає його.
— Тут Іван-дурень із сокирою не проходив? — питає пан.
— Аякже, проходив,— каже Іванко.
— А що, дожену я його?
— Ні, ви, пане, не доженете. Якби я, то я б вашим конем догнав.
— Ну гайда — дожени.
— Добре. Тільки поки я вернуся, потримайте дуба, щоб не впав.
Віддав пан коня і став дуба тримати. А Іванко скочив у сідло — та й лови вітра в полі.

Малюнок Лариси ВОЛОДЕНКО





Хитрий Петр і брехуни

Якось мандрував Хитрий Петр із двома брехунами. Застала їх у дорозі ніч. Поклались вони серед степу спати. От брехуни й кажуть:
— Давайте так: кому з нас присниться найстрашніший сон — той усю торбу ковбаси і з'їсть.
— Згода,— каже Хитрий Петр.
А серед ночі він тихцем устав — і від ковбас самі шкурки лишилися.
Прокинулись уранці брехуни.
— Ой,— каже один,— наснилося мені, що я виліз аж на самісіньке небо! Як глянув донизу — душа похолола.
Другий каже:
— А мені був сон ще страшніший: ніби земля навпіл репнула — і я опинився в глибочезній розколині.
Хитрий Петр усміхнувся на те й каже:
— А я бачу, ви так далеко помандрували, то встав і з'їв усю кавбасу.



Дай і на

Якось Насреддін ішов берегом арика* й побачив юрбу людей.
— Що тут у вас? — питає.
— Та он багатій тоне,— кажуть люди.— Ми кричимо йому: «Дай руку! Дай руку!» А він у наш бік і не гляне. Тільки бульбахи пускає.
Насреддін швиденько проштовхався наперед, дістав з-за пояса дрібну монетку й загукав:
— Чоловіче! На ось! На!
І багатій, що вже поринув був з головою під воду, став кваплива гребти до берега.
— Такі люди ніколи не чують, як їм кажуть «дай!». Вони чують тільки «на!»,— сказав Насреддін і пішов своєю дорогою.

---

*Арик — зрошувальний канал.

Наш дитсадочок „Лазуровий"

Розповідь Наталочки Бойко із дитячого садка №278 міста Запоріжжя.

У дитсадочок мене відводить татко. Мама рада, що це недалеко від нашого дому. А я — навпаки. Бо з татком хочеться йти довго, довго. З ним так цікаво! Часто татко розповідає про завод, повз який ми проходимо. На заводі роблять електричні прилади — трансформатори. Вони скрізь потрібні — і щоб лампочки яскраво спалахували, і щоб фабрики та заводи працювали. Навіть на нашій електростанції Дніпрогес їх повно.

Біля воріт садочка ми з татусем прощаємось. Далі я йду вже сама. Після зарядки та сніданку в нас дуже багато різних справ. Ми вчимося читати й писати, вивчаємо напам'ять віршики, танцюємо, співаємо, малюємо. Часто влаштовуємо змагання на спортивних майданчиках. А ще у нас є басейн! Ми всі вчимось плавати, навіть найменші. Найкраще плавають Женя Михайлова, Віта Кирик, Оленка Жученко.

У вихідні я з татом і мамою їжджу на острів Хортицю. Це теж від нас недалеко. На острові колись жили запорізькі козаки. А тепер Хортиця як музей. Усі тут, хто любить рідну природу, пильнують, щоб ніхто не рвав квітів, не ламав кущів та дерев. А ще тут стоять кам'яні баби. Це дуже давні пам'ятники. Їм навіть більше тисячі років.

Намалювала Ірина ТРОЦАК
Наталоччину розповідь записала Іда ЛИМОНОВА


Малюнок Марійки Булгакової


Малюнок Мишка Заболотного


Малюнок Олексійка Москаленка


Малюнок Маринки Борисової


Малюнок Ганнусі Ярошенко


Малюнок Тетянки Мантули

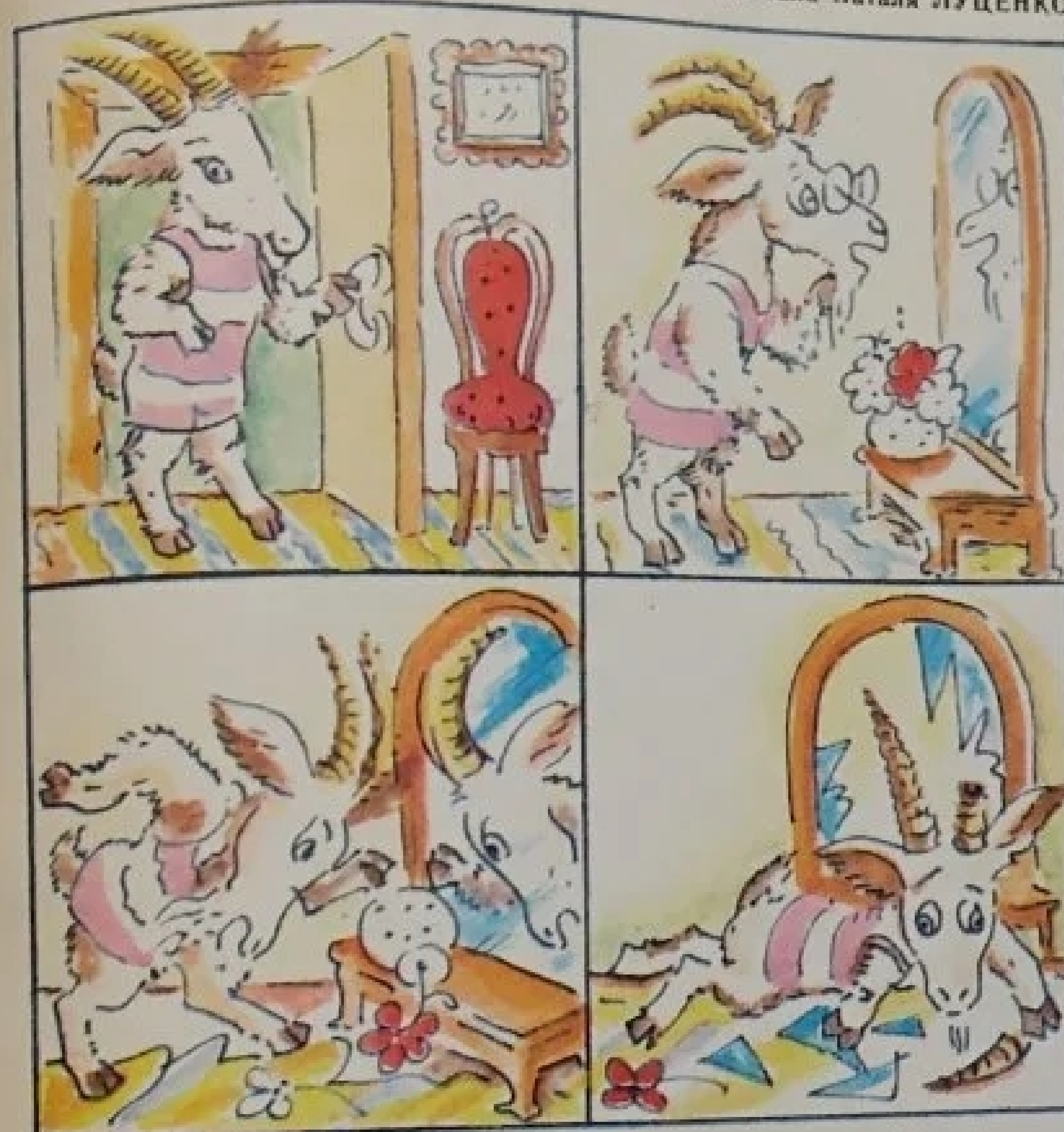

Малюнок Наталочки Бойко



ДЗВІНОЧОК



Намалювала Наталя ЛУЦЕНКО



Склади за цими малюнками оповідку.



Як качці з каченятами перепливти з одного озерця в друге!

МАЛЯТКО

Засновано 1960 р. Київ.
Ордена «Знак Пошани» видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь».
МАЛЫШОК № 4 (352) 1989.
Ежемесячный журнал ЦК ЛКСМУ для детей дошкольного возраста (На украинском языке).
Основан в 1960 г.
Ордена «Знак Почета» издательство ЦК ЛКСМУ «Молодь».
Адрес редакции: 252119, Киев-119, ул. Пархоменко, 38—44.
Тел. 213-98-91, 211-04-75.

Головний редактор С. О. Єфіменко

Редакційна колегія:
Андрієць Л. Я., Голембієвська Т. М., Григорук А. І. (відповідальний секретар), Камінчук А. С., Письменна Л. М., Таранова Є. А., Чухліб В. В., Шевченко В. М., Шевченко Ю. В., Яблонська О. Н.
Художній редактор Я. Д. Левич.
Технічний редактор В. О. Власенко.

Здано до набору 16. 01. 89.
Підписано до друку 17.02.89.
Формат видання $84 \times 106^1/_{16}$.
Папір офсет. № 1.
Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 1,68.
Умовн. фарбовідб. 10,08.
Обл. вид. арк. 2,67.
Тираж 692000 Зам. 9—7. Ціна 20 к.
Поліграфкомбінат ЦК ЛКСМУ «Молодь» ордена Трудового Червоного Прапора видавничо-поліграфічного об'єднання ЦК ВЛКСМ «Молодая гвардия».
252119, Київ-119, вул. Пархоменка, 38—44.
Полиграфкомбинат ЦК ЛКСМУ «Молодь» ордена Трудового Красного Знамени издательско-полиграфического объединения ЦК ВЛКСМ «Молодая гвардия».
252119, Киев-119, ул. Пархоменко, 38—44.
Малюнок на обкладинці Валерія Посохова.
Макет Лариси Пуханової.

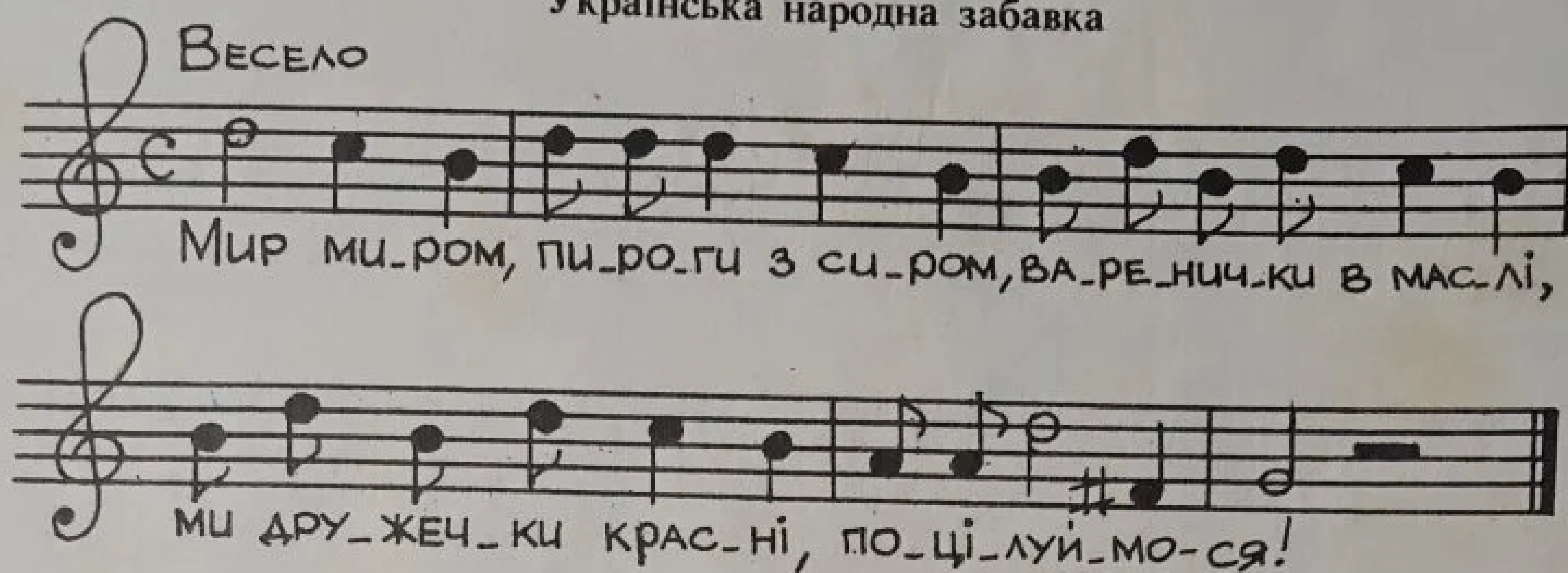
Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад».



Індекс 74304.

МИР МИРОМ

Українська народна забавка



Як двоє дітей посваряться, то інші їх мирять, співаючи:

Мир миром, пироги з сиром,
вареннички в маслі,
ми дружечки красні,
поцілуймося!

Посварені подумають, подумають, а далі й помиряться.

Малюнок Людмили ЗАДОРОЖНОЇ

